

Peter Cuijpers

Mannen van naam

Genesis 11:1-9; 6:1-4; Numeri 16; 1 Kronieken 5

Babel

In Genesis 11:1-9 staat de geschiedenis van de torenbouw van Babel. De hele aarde was in die tijd één van taal en één van spraak. Daar in de vlakte van het land Sinear, dat later Babylonië werd genoemd, kwamen de mensen in opstand tegen de Heere. Zij hadden plannen gesmeed om een stad te bouwen met een toren waarvan de top tot de hemel reikte. Bovendien wilden ze zich een naam maken. Het doel daarvan was dat zij niet over de hele aarde verstrooid zouden worden. God had echter heel andere plannen met de mensheid. Reeds voor de zondeval had Hij gezegd dat zij vruchtbaar moesten zijn, zich moesten vermenigvuldigen en de aarde moesten vervullen (Gen. 1:28). Dezelfde opdracht kregen zij na de zondeval (Gen. 9:1).

De mensen die zich in de vlakte van Sinear hadden gevestigd, werden gedreven door een geest van rebellie, van opstand tegen de geopenbaarde wil van God. In hun vermetelheid wilden ze zelfs de hemel, de woonplaats van God, bestormen. Hun voornemen was een toren te bouwen, waarvan de top tot de hemel reikte. Hoe dwaas kunnen mensen zijn, want *‘Die in de hemel zetelt, lacht; de Heere spot met hen’* (Ps. 2:4). De geschiedenis is bekend: God verwarde hun taal, zodat zij elkaar niet langer konden verstaan. Zo verstrooide de Heere hen vandaar over de hele aarde. De bouw van de stad en de toren werd gestaakt en vanaf die dag werd de stad ‘Babel’ (= verwarring) genoemd.

Babel of Babylon stelt de wereld voor in haar godsdienstige verdorvenheid. In Genesis wordt haar oorsprong en opkomst beschreven, en in het boek Openbaring haar val en ondergang. Zoals gezegd betekent Babel 'verwarring', omdat God hun taal verwarde, zodat zij elkaar niet langer konden verstaan. Bij het ontstaan van de gemeente werd de taalbarrière door Gods Geest juist weggenomen, want *'ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken over de grote daden van God'* (Hand. 2:4-11).

Nu, ruim 2000 jaar later, is er weer volop spraakverwarring in de christenheid. Er is geestelijk gesproken weer een taalbarrière; we verstaan elkaar niet langer! Er is verwarring over het scheppingsverhaal, één van de 'grote daden van God', verwarring over het bestaan van de hel, verwarring over de dood en opstanding van Christus enz. Als we bedenken dat het grote Babylon de woonplaats van demonen is (Openb. 18:2), is meteen duidelijk wie er achter de verwarring in de christenheid zit (vgl. 1 Tim. 4:1-5).

Mannen van naam in de oudheid

Genesis 6

De mensen in de vlakte van Sinear wilden zich een naam verwerven; ze wilden 'mannen van naam' zijn. Deze uitdrukking komen we drie keer tegen in de Bijbel: in Genesis 6, in Numeri 16 en in 1 Kronieken 5. De eerste vermelding vinden we in Genesis 6. Gevallen engelen hadden zich vrouwen van de mensen genomen waarbij ze kinderen verwekten, de reuzen (nephilim). Deze geweldigen zijn de mannen van naam (Gen. 6:4).

Judas maakt in zijn brief duidelijk hoe God over de vermenging van de engelen met de mensen dacht. Deze engelen, die hun oorspronkelijke staat als engelen niet hadden bewaard, zijn tot op de dag van vandaag met eeuwige boeien onder de duisternis bewaard tot het oordeel van de grote dag (Judas: 6).

De mannen van naam hadden in de dagen van Noach grote invloed op het wereldgebeuren. Maar hun invloed op de mensheid was in de ogen van God *verdorven*. Zó verdorven dat het God in Zijn hart smartte, dat hij de mens op aarde gemaakt had. Alleen Noach vond genade in de ogen van de Heere. Hij en zijn geliefden werden gespaard, toen God de mensen op aarde uitroeide door de zondvloed. De Heere Jezus zegt dat het vlak vóór de komst van de Zoon des mensen een soortgelijke tijd zal zijn als in de dagen van Noach vóór de grote

vloed. Een tijd van verdorvenheid en boosheid, waarbij het occulte hoogtij viert. Een artikel in het Reformatorisch Dagblad kopt: '[Ontvoerd door aliens](#)'. Duizenden mensen beweren namelijk door buitenaardse wezens te zijn ontvoerd naar verre planeten. Eenmaal daar moesten ze medische en seksuele experimenten ondergaan. Sommige vrouwen melden kunstmatig te zijn geïnsemineerd en via telepathie werd hen verteld dat ze zwanger waren. Is het fantasie, science fiction, of leven wij in een soortgelijke tijd als in de dagen van Noach? Wie maakt er zich druk over? Want zoals zij waren in de dagen vóór de zondvloed, etend en drinkend, trouwend en uithuwelijkend, tot op de dag dat Noach in de ark ging, *en zij merkten het niet* (Matt. 24:36-39).

Nu ik dit schrijf, is de G20-top in Hamburg afgelopen. In de G20 hebben alleen mannen – en vrouwen – van naam zitting. Alleen de 'groten der aarde' worden hiervoor uitgenodigd, zij die de koers van het wereldgebeuren bepalen. Deze groten der aarde kunnen we vergelijken met de mannen van naam uit Genesis 6. Trump, Poetin, Xi Jinping, Erdogan en meer geweldigen uit onze tijd, mannen van naam waarvan velen een reputatie hebben die zacht gezegd niet al te best is.

Het zou best kunnen zijn dat deze politieke leiders de 'koningen der aarde' zijn die in Psalm 2 worden genoemd, die met de machthebbers zullen samenspinnen tegen de Heere en Zijn gezalfde (Ps. 2:2). Zij worden echter gewaarschuwd om verstandig te zijn: *'Laat u onderwijzen, rechters van de aarde. Dien de Heere met vrees, verheug u met huiver. Kus de Zoon, opdat Hij niet toornig wordt en u onderweg omkomt, wanneer Zijn toorn slechts even ontbrandt'* (Ps. 2:10-12). Of dit machtige gezelschap gehoor zal geven aan deze waarschuwing? Wat denkt uzelf?

Mannen van naam in Israëel

Numeri 16

In Numeri 16:2 is voor de tweede keer sprake van 'mannen van naam'. In Genesis 6 waren het mannen van naam op sociaal en politiek terrein. In Numeri 16 bevinden de mannen van naam zich op godsdienstig gebied. Korach, Dathan en Abiram waren vooraanstaande personen te midden van het volk van God, Leviëten die een bijzondere dienst uitoefenden bij de tabernakel van de Heere. Zij waren echter niet tevreden met de plaats die God hun had toebedeeld, ze wilden meer! Zoals dat gaat, werd er eerst wat politiek bedreven in de achterkamertjes

voordat ze naar buiten traden. In Numeri 16 was het moment aangebroken dat ze openlijk in opstand kwamen tegen Mozes en Aäron. Met tweehonderdvijftig mannen uit de Israëlieten, hoofden van de vergadering, 'mannen van naam', stelden ze zich voor Mozes en kwam eruit wat ze met elkaar hadden voorbereid: *'Laat het u genoeg zijn, want de hele vergadering, zij allen zijn heiligen, en de Heere is in hun midden. Waarom verheft u zich dan boven de gemeente van de Heere?'* (Num. 16:1-3). Een gezagscrisis binnen de vergadering van de Heere! Maar nog geen dag later maakte de Heere op indrukwekkende wijze een eind aan deze crisis. Korach, Dathan en Abiram met hun gezinnen werden levend verzwolgen door de aarde. En de andere tweehonderdvijftig mannen van naam werden verteerd door vuur dat van de Heere uitging.

Wij leven in een tijd dat het gezag dat God heeft ingesteld van alle kanten wordt aangevallen. Dit verschijnsel zien we in de wereld, maar ook in de gemeente van God. Na het ontstaan van de gemeente in Handelingen 2 hebben zich al heel wat van deze crisissen voorgedaan binnen de gemeente. De gemeente te Korinthe is hiervan een voorbeeld. Maar ook de geliefde Gajus moest aan den lijve ervaren wat het betekent voor een gemeente, wanneer een streber als Diotrefes het gezag naar zich toetrekt (3 Joh.). Vaak is een ordinair streven naar macht de oorzaak van een gezagscrisis binnen een gemeente, net zoals bij Diotrefes.

Waar ging het mis bij de mannen van naam in Numeri 16? Waar zaten de wortels van hun opstand tegen Mozes en Aäron? Ze waren niet langer tevreden met de plaats die God hun had toebedeeld! De wortels die deze opstand veroorzaakten, zaten diep in hun hart. Ontevredenheid, jaloezie, afgunst! Het zijn allemaal werken van het vlees (Gal. 5:19-21). Als die wortels niet tijdig worden uitgetrokken, schieten ze op en veroorzaken veel ellende in de gemeente. Bij mannen van naam ligt hoogmoed op de loer. Korach, Dathan en Abiram waren Levieten. In het licht van het Nieuwe Testament zijn Levieten nu gelovigen, die een gave van God hebben ontvangen waarmee ze de gemeente mogen dienen. Zij geven onderwijs vanuit het Woord van God, betonen praktische hulp, doen huisbezoeken enz. Zij hebben erkenning gekregen in hun dienst, omdat God hen heeft afgezonderd uit andere gelovigen (zie Num. 8:1-22; Gal. 1:1).

Het is voor een dienstknecht genoeg om tevreden te zijn met de taak die God hem heeft toebedeeld. Een absolute noodzaak voor elke dienstknecht van God is dat hij zich spiegelt aan dé Dienstknecht, Die zachtmoedig en nederig van hart was. De vraag onder dienstknechten van God wie toch de grootste mag zijn, is nog springlevend. We willen zo graag meetellen. Erger nog: we willen de eerste zijn (Mark. 9:33-37). Hoe anders was bijvoorbeeld de gezindheid van Paulus en van Apollos. Nederigheid was hun sieraad. In de gemeente te Korinthe was een

gezagscrisis ontstaan. De Korinthiërs, vleselijk als ze waren, hadden een aantal mannen van naam op een voetstuk geplaatst. Dit zorgde voor twist en verdeeldheid in de gemeente (zie 1 Kor. 1:10-17).

In 1 Korinthiërs 3 zien we hoe Paulus hierop reageerde. Allereerst maakt hij hun duidelijk dat zij vleselijk waren en naar de mens wandelden. *‘Want als er jaloersheid en twist onder u is, bent u dan niet vleselijk en wandelt u niet naar de mens? Want wanneer iemand zegt: Ik ben van Paulus, en een ander: Ik ben van Apollos, bent u dan niet menselijk?’* (1 Kor. 3:1-4). Vervolgens schrijft hij hoe hijzelf tegen deze persoonsverheerlijking aankeek: *‘Wat is dan Apollos, en wat is Paulus? Dienstknechten door wie u tot geloof gekomen bent, en dat zoals de Heer aan ieder heeft gegeven. Ik hebt geplant, Apollos heeft begoten, maar God heeft de groei gegeven. Dus is noch hij die plant iets, noch hij die begiet, maar God die de groei geeft’* (vs. 5-7). Paulus zegt dus dat ze niets voorstelden, ze waren slechts dienstknechten van God. Ieder met zijn eigen gave: hij mocht planten en Apollos mocht begieten, maar uiteindelijk was het God die de groei moest geven. In alle nederigheid werd de schijnwerper op God gericht, en niet op henzelf, en daaraan kunnen heel wat mannen van naam een voorbeeld nemen!

Mannen van naam in het Overjordaanse

1 Kronieken 5

De derde keer lezen we in 1 Kronieken 5:24 over mannen van naam. Opnieuw bevinden we ons op het terrein van Gods volk. Nu niet in verband met de dienst in het huis van God, maar met de strijd in Gods leger. In 1 Kronieken 5 worden de namen van de strijdbare mannen in de stammen van het Overjordaanse opgesomd. In vers 18 is sprake van de mannen die schild en zwaard droegen, de boog spanden en geoefend waren in de strijd. In totaal 44.760 man, die in het leger uittrokken. In vers 19 staat dat zij oorlog voerden tegen de Hagrieten. Dit deden zij niet in eigen kracht, maar in afhankelijkheid van hun God. Toen ze Zijn hulp nodig hadden in de strijd, liet Hij Zich door hen verbidden en schonk Hij hun de overwinning.

In vers 24 worden de namen van de familiehoofden opgesomd: dappere helden, *‘mannen van naam’*, hoofden van hun families. Tot en met vers 24 neemt de schrijver ons mee de hoogte in. Maar in vers 25 gaat het met duizelingwekkende vaart naar beneden: de strijdbare helden, de mannen van naam, werden ontrouw jegens de God van hun vaders. Zij vervielen tot afgoderij. Zij gingen de goden van de volken van het land, die God vóór hen had verdelgd, overspelig nalopen.

Dit was een slag in het gezicht van hun God. Dit liet Hij dan ook niet over Zijn kant gaan. Tillegath-Pilneser, de koning van Assyrië, was de tuchtroede die Hij gebruikte om hen te straffen. Zonder de hulp van hun God maakten ze geen schijn van kans tegen deze machtige koning uit het noorden. Ze werden dan ook vernietigend verslagen. De eens zo dappere helden en mannen van naam werden smadelijk als krijgsgevangenen weggevoerd naar Halah, Habor, Hara en aan de rivier Gozan (vs. 25-26). Wat een triest einde van wat eens zo goed begon!

Hoeveel dappere helden, mannen van naam, die zich op grote geestelijke hoogte bevonden, zijn niet ontrouw geworden aan God en diep gevallen? Een 49-jarige Nederlander is in 2016 om het leven gekomen bij het beklimmen van een berg in Oostenrijk. Hij had met een 38-jarige landgenoot de top bereikt en was bezig met de afdaling. Daarbij gleed hij weg; hij maakte een val van 400 meter. Reddingswerkers vonden later zijn lichaam. Voor de Nederlander kwam de hulp te laat. De man was een ervaren bergbeklimmer en lid van de NKBV (de Koninklijke Nederlandse klim- en bergsportvereniging). Ervaren of niet ervaren, als iemand zich op zo'n grote hoogte bevindt, zijn dit soort 'uitglijders' meestal dodelijk. De mannen van naam in 1 Kronieken 5 vervielen tot afgoderij. Tillegath-Pilneser, een type van de overste van de wereld, de duivel, voerde hen als krijgsgevangenen weg naar 'vreemd' grondgebied.

Laten we hierbij voor ogen houden dat het *God* was die de geest van deze vorst had opgewekt. Recent is een bekende voorganger wegens een overspelige relatie met zijn secretaresse uit zijn functie gezet. Deze man van naam bevond zich op zeer grote hoogte; ervaren als hij was, meende hij te staan. Helaas maakte hij een uitglijder en een diepe val. De gemeente waar hij voorganger was, heeft hem uit zijn functie gezet en ze zijn uit elkaar gegaan. De beste man bevindt zich nu geestelijk gesproken op 'vreemd' grondgebied (zie 1 Kor. 5:13). God is genadig, laten we bidden dat voor hém de hulp niet te laat is. Ongetwijfeld heeft hij spijt en berouw over zijn misstap. Nu is het zaak dat er herstel van zijn huwelijk en gezin mag plaatsvinden, de weg terug naar een gemeente is van later zorg.

De moraal van dit verhaal: Zolang we op God vertrouwen en de 'goede' strijd strijden, hebben we God aan onze zijde. Worden wij echter ontrouw aan Hem, dan keert Hij Zich tegen ons. Mannen van naam, dappere helden die geoefend zijn in de strijd, het zegt in zo'n geval niets. Als God Zich tegen ons keert, is het voor ons een verloren strijd. *'Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt'* (1 Kor. 10:12).

